

Arrest

nr. 126 928 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en zestien jaar oud te zijn. U bent een soennitische Pashtoun afkomstig uit het dorp Bar Kalai, gelegen in het district Kaga (Khogyani) van de provincie Nangarhar. Uw vader was landbouwer en u hielp hem op jullie gronden. Eén jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kocht uw vader een auto en ging u aan de slag als taxichauffeur. U vervoerde, wanneer nodig, de dorpelingen van en naar de stad Jalalabad. Op een dag, in de zomer, wilde u bij u thuis uw auto verplaatsen. Achter uw auto waren een aantal kinderen aan het spelen. In het achteruitrijden hebt u een kind aangereden. U zag direct dat het kind dood was en bent weggelopen. Aan de grote baan hield u een auto tegen en reisde u als passagier mee naar Jalalabad. Vervolgens werd u opgebeld door uw vader. Hij vertelde u dat u Shafiq, de zoon van Farid, had aangereden. U verklaart dat Farid en zijn broer Israëli banden hebben commandanten, andere belangrijke personen en

de taliban. Zij zouden veel macht hebben in de regio. Uw vader zei dat de mensen kwaad geworden waren, uw auto vernield hadden en u wilden vermoorden. Van uw vader moest u direct naar Pakistan vertrekken. In Torkham nam u contact op met een vriend van uw vader die in Pakistan woont. Hij kwam u ophalen en nam u mee naar zijn huis. U verbleef daar één tot twee weken. In die periode probeerde u tevergeefs contact op te nemen met uw vader. Uiteindelijk kreeg u hem aan de lijn. Uw vader vertelde dat hij onmiddellijk na jullie laatste contact opgepakt werd door de politie en acht dagen gevangen gehouden was, omwille van het ongeluk dat u veroorzaakt had. Door de bemiddeling van de malik en de dorpsouderen werd uw vader vrijgelaten. Enkele dagen later had u terug telefonisch contact met uw vader. Hij vertelde u dat hij geprobeerd had om het probleem met de familie van Shafiq op te lossen. Uw vader had hen geld aangeboden, een jirga bijeengeroepen en voorgesteld dat uw zus met iemand van hen zou trouwen, maar ze gingen niet akkoord. Ze wilden u enkel doden. Uw vader vond het daarom niet veilig voor u om terug te keren naar het dorp. U kon niet in Pakistan blijven, omdat u er geen verblijfsdocumenten had en uw vader regelde een smokkelaar. Na een verblijf van ongeveer één maand in Pakistan reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland. Vervolgens reisde u via Italië en Frankrijk verder naar België waar u na een reis van vier maanden en enkele dagen aankwam op 28 september 2011 en nog diezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) met Nederlands vertaling voor, samen met de enveloppe waarin u deze werd toegestuurd. Daarnaast legt u een bewijs van afgifte van uw taskara aan de Dienst Voogdij voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid. U stelt zestien jaar oud te zijn zoals u vernam van uw ouders. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 3). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u volgens het medisch onderzoek op datum van 12 oktober 2011 een leeftijd heeft van meer dan 18 jaar oud, waarbij u een gemiddelde leeftijd heeft van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verder legde u bij de Dienst Voogdij op 26 oktober 2011 uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uitgereikt op 05/07/1390 (27 september 2011) in Nangarhar, waarin staat vermeldt dat u als 16-jarige staat geregistreerd in 1390 (2011 –2012). De Dienst Voogdij besliste toen dat de aangevoerde elementen niet van die aard waren om de resultaten van het medische onderzoek tegen te spreken. Verder blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Bovendien is het ook bevreemdend dat uw taskara uitgereikt werd één dag voor uw asielaanvraag in België. Er kan zich dan ook afgevraagd worden waarom uw vader, zoals u stelt, op dat moment een taskara voor u verkregen zou hebben (CGVS, p. 9). Bovenstaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Vervolgens heeft u ook uw problemen met de familie van het kind dat u doodreed niet aannemelijk gemaakt. Zo is uw kennis over de personen die u vreest, namelijk de broers Farid en Israeli, uiterst beperkt gebleken. U beweert vooreerst dat Farid en Israeli banden zou hebben met verschillende commandanten, onder meer ook politiecommandanten (CGVS, p. 11). Ondanks uw bewering dat Farid heel veel contacten heeft en deze ook thuis ontvangt, kan u slechts twee van de commandanten die tot zijn contacten behoren bij naam noemen, namelijk Haji Zaman en Javed Zaman (CGVS, p. 11). Echter, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratieve dossier blijkt dat Haji Zaman [Ghamsharik], de krijgsheer, al in 2010 gedood werd, wat u trouwens ook zelf ook bevestigt, waardoor u dus maar één van de contacten van Farid meer bij naam kende (CGVS, p. 12).

U verklaart vervolgens dat Farid in contact kwam met deze belangrijke personen via zijn broer Israeli. Israeli zou immers een "grote commandant" geweest zijn aan de zijde van Haji Zaman, een commandant en leider van Khogyani (CGVS, p. 11-12). Hierdoor zou hij met vele belangrijke en machtige mensen in de regio in contact gekomen zijn (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop gevraagd wordt in welke periode Israeli een "grote commandant" was, verklaart u dat dit ongeveer zes of zeven jaar geleden was (CGVS, p. 12). Wanneer u verder wordt gevraagd of Israeli dan een commandant was van de politie of het leger, aangezien u ook sprak over zijn contacten met de overheid, blijkt het dat hij louter een lijfwacht geweest zou zijn van Haji Zaman en dus geen "grote commandant", zoals u eerder beweerde (CGVS, p. 12). Deze vage en veranderende verklaringen doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van de connecties die Farid en Israeli zouden hebben.

Daarnaast is, zoals hierboven werd opgemerkt, Haji Zaman enkele jaren terug overleden en dateren de werkzaamheden van Israëli voor Haji Zaman al van vele jaren terug. Farid zou geen enkel beroep uitgeoefend hebben. Bovendien weet u ook niet of Farid en zijn familie tot een bepaalde groepering of organisatie behoren (CGVS, p. 11-12). Men kan zich dan ook de vraag stellen hoe het blijkt dat Israëli en Farid nu nog macht zouden hebben in de regio. U beantwoordt deze vraag enkel door te stellen dat hij veel macht heeft en veel geld. Bovendien zou hij ook veel pick-up wagens hebben en lijfwachten met wapens (CGVS, p. 12). Deze vage verklaringen overstijgen de algemeenheid niet en tonen aldus op geen enkele wijze aan dat Farid en Israëli nu nog machtig zouden zijn in uw regio.

U haalt nog aan dat Israëli ook zou samenwerken met de Amerikanen, maar weet u niet welk soort werk hij doet voor de Amerikanen (CGVS, p. 11-12). Bovendien is het weinig aannemelijk dat een voormalige lijfwacht van een talibancommandant (Haji Zaman), die zoals blijkt uit de objectieve informatie door de Amerikanen beschuldigd werd van het helpen ontsnappen van Osama Bin Laden, nog steeds zou samenwerken met de Amerikanen.

Verder verklaart u dat Farid en Israëli ook banden zouden hebben met de taliban. U verklaart daarbij dat zij geld of valse informatie zouden kunnen geven aan de taliban om u te laten vermoorden (CGVS, p. 11, 14). U kan dit echter op geen enkele wijze concreet maken. Zo blijkt nergens uit uw verklaringen dat uzelf of uw familie momenteel door de taliban gevisieerd worden of dat die familie hun contacten bij de taliban aangesproken zou hebben om u te doden, omwille van het ongeluk dat u veroorzaakte (CGVS, p. 10, 14-15). Bovendien kunnen uw verklaringen over de banden van Farid en Israëli met de taliban niet overtuigen. Zo kan u niet uitleggen welke banden zij nog met de taliban zouden hebben of met welke talibanleden of -commandanten zij connecties zouden hebben (CGVS, p. 14). Zoals hierboven al opgemerkt maakte u de connecties tussen Farid en Israëli en de talibancommandant Haji Zaman onvoldoende aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande de macht van Farid en Israëli in uw regio en ondermijnen aldus ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uw familie heeft na uw vertrek volgens u geen problemen meer gekend omwille van het ongeluk dat u veroorzaakte. U zegt zelf dat men tegen uw familie gezegd zou hebben dat ze enkel u willen straffen, wanneer er door het CGVS gevraagd wordt naar de actuele situatie en of uw familie nog problemen gekend heeft (CGVS, p. 15). U rept echter met geen woord over pogingen van de familie van het verongelukte kind om u terug te vinden of bedreigingen aan het adres van uw familie (CGVS, p. 15). Dit is merkwaardig. Aangezien u beweert dat de familie waarmee u problemen had machtig is en men volgens uw verklaringen in Khogyani zelfs 100 jaar later nog wraak wil nemen op de familie als men iemand vermoord heeft, mag er toch verondersteld worden dat zij uw familie niet zomaar met rust zouden laten (CGVS, p. 15). Zeker niet gezien u al meer dan twee jaar weg bent uit Afghanistan en zij aldus de dood van hun kind nog niet konden wreken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij uw familie niet onder druk zouden gezet hebben om u terug te vinden of een andere manier gezocht zouden hebben om het conflict tussen de families, eventueel via bemiddeling, op te lossen. Wanneer uw eigen familie wel onder druk zou staan van deze familie mag er van uitgegaan worden dat u dit ook zou vermelden wanneer u gevraagd wordt naar hun welzijn.

Bovendien weet u ook niet of de autoriteiten, die uw vader al gearresteerd hadden in verband met het ongeluk, nog steeds naar u op zoek zijn. Zo verklaart u hierover niets gehoord te hebben van uw vader en niet te weten welke verdere stappen zij ondernomen zouden hebben (CGVS, p. 15). Dat u niet op de hoogte bent van de acties die de autoriteiten tegen u ondernomen zouden hebben omwille van het ongeluk, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging van de overheid. Immers, wanneer de autoriteiten wel stappen tegen u zouden ondernomen hebben na uw vertrek uit Afghanistan mag er van uitgegaan worden dat u, via uw vader, daarvan weet zou hebben en dit dan ook zou vermelden wanneer u ernaar gevraagd wordt.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U komt om die reden niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten vermogen niets aan bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara werd hierboven al besproken. Het bewijs van afgifte van uw taskara bij de Dienst Voogdij draagt verder niets bij aan uw asielrelaas. Van de problemen die u in Afghanistan gekend heeft, legt u dan weer geen documenten voor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van

de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen

en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geïmagineerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Kaga in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad in Nangarhar te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen jongeman bent, die naast Pashtu ook over kennis Dari beschikt (CGVS p. 3). Hoewel u zegt geen scholing te hebben genoten kan u toch wat lezen en schrijven, en u beschikt over werkervaring als chauffeur van een taxi (CGVS p. 3, 5). U bent door dit werk ook vertrouwd met de stad Jalalabad, waarnaartoe u wekelijks passagiers vervoerde. Verder kon u beroep doen op uw vader, niet alleen om uw reis naar Europa te bekostigen, maar ook om uw auto aan te kopen en heeft u aldus een voldoende sterk financieel netwerk dat u bij een hervestiging naar Jalalabad kan ondersteunen.

Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie, artikel 4 van de Europese richtlijn 2004/83, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet, van artikel 16 van het koninklijk besluit van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betwist onder meer de motieven over de broers Israëli en Farid, over zijn leeftijd, over het ongeval.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83, van artikel 48/5 vreemdelingenwet, van de richtlijn 2011/95, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij betwist de redelijkheid van het vestigingssalternatief in Jalalabad.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vrees van richtlijn 2004/83, van artikel 3 van het EVRM, van richtlijn 2011/95 en van de materiële motiveringsplicht. Hij betwist daarbij de veiligheidssituatie in Jalalabad.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: het rapport "*Afghanistan: Mid-Year Report 2012, protection of civilians in armed conflict*" van de UN Office of the High Commissioner for Human Rights van juli 2012 (stuk 3), enkele bladzijden uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 (stuk 6), de "*Principes directeurs sur la protection internationale*" van de UN High Commissioner for Refugees van 23 juli 2003 (stuk 7), het Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 (stuk 8), "*Afghanistan 7 point human right agenda for presidential candidates*" van Amnesty international (stuk 19), "*FAQ Lasisser-passer Européen*" van BHCV (stuk 20), "*New issues in Refugee Research Broken Futures young afghan asylum seekers in the UK and on return tot heir country of origin*" van UNHCR (stuk 21) en twaalf artikelen (stukken 4-5 en 9-18).

2.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

In zijn beslissing van 21 februari 2014 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op grond van de volgende motieven:

(i) verzoeker blijft beweren dat hij zestien jaar oud is, ondanks dat uit het medisch onderzoek d.d. 12 oktober 2011 blijkt dat hij ouder is dan 18 jaar, met een gemiddelde leeftijd van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker legde bij de Dienst Voogdij op 26 oktober 2011 een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor, uitgereikt op 05/07/1390 (27 september 2011) in Nangarhar, volgens welke hij als 16-jarige staat geregistreerd in 1390 (2011–2012). De Dienst Voogdij oordeelde dat dit niet van aard was om de resultaten van het medische onderzoek te weerleggen. Uit informatie van het CGVS blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Verder is het vreemd dat de taskara uitgereikt werd één dag voor verzoekers asielaanvraag in België. De vraag rijst dan ook waarom zijn vader op dat moment een taskara voor verzoeker verkregen zou hebben. Dit brengt de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang;

(ii) verzoekers problemen met de familie van het kind dat hij doodreed zijn niet aannemelijk. Zijn kennis over de personen die hij vreest, de broers Farid en Israeli, is uiterst beperkt. Verzoeker beweerde vooreerst dat Farid en Israeli banden zou hebben met verschillende commandanten, onder meer politiecommandanten. Ondanks de bewering dat Farid heel veel contacten heeft en deze ook thuis ontvangt, kan hij slechts twee van deze commandanten bij naam noemen, namelijk Haji Zaman en Javed Zaman. Uit de informatie van het CGVS blijkt echter dat Haji Zaman [Ghamsharik], de krijgsheer, al in 2010 gedood werd, wat verzoeker trouwens ook zelf bevestigt, waardoor hij maar één van de contacten van Farid meer bij naam kende;

(iii) verzoeker verklaart dat Farid in contact kwam met deze belangrijke personen via zijn broer Israeli. Israeli zou immers een “grote commandant” geweest zijn aan de zijde van Haji Zaman, een commandant en leider van Khogyani. Hierdoor zou hij met vele belangrijke en machtige mensen in de regio in contact gekomen zijn. Daarop gevraagd in welke periode Israeli een “grote commandant” was, verklaart hij dat dit ongeveer zes of zeven jaar geleden was. Verder gevraagd of Israeli dan een commandant was van de politie of het leger, aangezien hij gewaagde van contacten met de overheid, blijkt dat hij louter lijfwacht was van Haji Zaman en dus geen “grote commandant”. Deze vage en veranderende verklaringen doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van de connecties die Farid en Israeli zouden hebben;

(iv) Haji Zaman is reeds enkele jaren overleden en de werkzaamheden van Israeli voor hem dateren al van vele jaren terug. Farid zou geen enkel beroep uitgeoefend hebben. Bovendien weet verzoeker niet of Farid en zijn familie tot een bepaalde groepering of organisatie behoren. De vraag rijst dan ook hoe Israeli en Farid nu nog macht zouden hebben in de regio. Verzoeker antwoordt hierop door te stellen dat hij veel macht heeft en veel geld. Hij zou ook veel pick-up wagens hebben en lijfwachten met wapens. Deze vage verklaringen overstijgen de algemeenheid niet en tonen op geen enkele wijze aan dat Farid en Israeli nog machtig zouden zijn in de regio;

(v) Verzoeker beweert ook dat Israeli ook zou samenwerken met de Amerikanen, maar weet niet welk soort werk hij doet voor de Amerikanen. Het is weinig aannemelijk dat een voormalige lijfwacht van een talibancommandant (Haji Zaman), die zoals blijkt uit informatie door de Amerikanen beschuldigd werd van het helpen ontsnappen van Osama Bin Laden, nog steeds zou samenwerken met de Amerikanen;

(vi) verzoeker verklaarde dat Farid en Israeli ook banden hadden met de taliban. Zij zouden geld of valse informatie kunnen geven aan de taliban om hem te laten vermoorden. Hij kan dit echter op geen enkele wijze concreet maken. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker of zijn familie momenteel door de taliban gevisieerd worden of dat die familie hun contacten bij de taliban aangesproken zou hebben om hem te doden, omwille van het ongeluk. Bovendien kan verzoeker niet uitleggen welke banden zij nog met de taliban zouden hebben of met welke talibanleden of -commandanten zij connecties zouden hebben. Hij maakt de connecties tussen Farid en Israeli en de talibancommandant Haji Zaman aldus niet aannemelijk;

(vii) deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen aangaande de macht van Farid en Israeli in zijn regio en ondermijnen aldus ook de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas;

(viii) verzoekers familie zou na zijn vertrek geen problemen meer hebben gekend omwille van het ongeluk dat hij veroorzaakte. Hij verklaart dat men tegen zijn familie gezegd zou hebben dat ze enkel verzoeker wilden straffen, wanneer gevraagd wordt naar de actuele situatie en of zijn familie nog

problemen gekend heeft. Hij zegt niets over pogingen van de familie van het verongelukte kind om verzoeker terug te vinden of bedreigingen aan het adres van zijn familie. Aangezien hij beweert dat de familie waarmee hij problemen had machtig is en volgens zijn verklaringen in Khogyani zelfs 100 jaar later nog wraak wordt genomen op de familie als men iemand vermoord heeft, kan worden verondersteld dat zij verzoekers familie niet zomaar met rust zouden laten, te meer nu verzoeker al meer dan twee jaar weg is uit Afghanistan en zij aldus de dood van hun kind nog niet konden wreken. Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij verzoekers familie niet onder druk zouden zetten om verzoeker terug te vinden of een andere manier het conflict tussen de families, eventueel via bemiddeling, op te lossen;

(ix) verzoeker weet niet of de autoriteiten, die zijn vader arresteerden in verband met het ongeluk, nog steeds naar hem op zoek zijn. Hij verklaart hierover niets gehoord te hebben van zijn vader en niet te weten welke verdere stappen zij ondernomen zouden hebben. Dat hij niet op de hoogte is van de acties die de autoriteiten tegen hem ondernomen zouden hebben omwille van het ongeluk, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging jegens de overheid;

(x) het bewijs van afgifte van verzoekers taskara bij de Dienst Voogdij draagt niets bij aan het asielrelaas. Van de problemen die hij in Afghanistan gekend heeft, legt verzoeker dan weer geen documenten voor.

Verzoeker herhaalt in het eerste middel dat Farid en Israëli machtige personen zijn en dat Israëli vroeger lijfwacht was van Haji Zaman. Hij wijst er ook op dat hij kon weergeven van welke stam deze personen zijn en waar zij wonen. De Raad is echter van oordeel dat verzoeker hiermee zijn geloofwaardigheid niet herstelt. Verzoekers kennis over de broers van Farid en Israëli is uiterst beperkt. Verzoeker beweerde immers dat Farid zeer veel contacten had, maar kon er slechts twee noemen, namelijk Haji Zaman en Javed Zaman, waarbij bovendien wordt vastgesteld dat Haji Zaman reeds in 2010 gedood werd.

Israëli, de broer van Farid, zou volgens verzoeker een "grote commandant" zijn, vervolgens verklaarde verzoeker dan weer dat deze slechts lijfwacht was. Aldus werd terdege vastgesteld dat verzoekers verklaringen vaag en veranderlijk zijn. Deze vaststelling wordt door verzoeker evenmin betwist. Eveneens werd vastgesteld dat niet blijkt dat Israëli en Farid actueel macht hebben in verzoekers regio, aangezien Haji Zaman reeds enkele jaren dood is en de werkzaamheden van Israëli voor hem reeds dateren van vele jaren geleden. Evenmin wordt dit door verzoeker weerlegd. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij niet weet wat het verband is van Israëli met de Amerikanen, maar dat hij enkel verklaarde dat hij hem heeft zien binnengaan, weerlegt hij daarmee niet het motief dat het weinig aannemelijk is dat een voormalige lijfwacht van een Taliban commandant die Osama Bin Laden zou hebben helpen ontsnappen, zou samenwerken met de Amerikanen. Waar werd geoordeeld dat verzoeker de banden van Farid en Israëli met de Taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt dit door verzoeker niet betwist. Waar verzoeker thans aanvoert dat de familie van het slachtoffer enkel in verzoeker zelf geïnteresseerd was, tast deze bewering niet de motieven aan volgens welke niet blijkt dat deze familie pogingen heeft ondernomen om verzoeker terug te vinden of bedreigingen heeft geuit. Verzoeker beweerde zelf dat de familie waar hij mee problemen had machtig is en dat in zijn streek zelfs 100 jaar later nog wraak wordt genomen. Ook wordt niet geloofwaardig geacht dat verzoekers familie na zijn vertrek niet onder druk zou zijn gezet om de zaak, via bemiddeling of anderszins, op te lossen. Gelet op de door verzoeker geschetste context, is het niet aannemelijk dat de familie van het slachtoffer plots geen genoegdoening meer zou eisen.

Met betrekking tot zijn leeftijd verklaarde verzoeker dat hij dacht dat hij 16 jaar was doch dat uit het onderzoek bleek dat hij 19 jaar was. De verklaring dat verzoeker geen idee had hoe oud hij was, is een loutere bewering. Bovendien gaat het hier niet om een losstaand motief, maar dient het te worden samengelezen in het geheel van motieven op basis waarvan verzoekers verklaringen worden geëvalueerd en wordt besloten geen geloof te hechten aan verzoekers relaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij werkelijk niet weet of de autoriteiten naar hem op zoek zijn, weerlegt hij niet dat het merkwaardig is dat hij niet op de hoogte is van de acties die de autoriteiten tegen hem hebben ondernomen omwille van het auto-ongeval. Waar verzoeker nog aanvoert dat het ongeval zelf niet werd onderzocht, gaat hij voorbij aan het feit dat verzoekers verklaringen wel degelijk werden onderzocht en ongeloofwaardig geacht. Verzoeker slaagt er niet in de geloofwaardigheid te herstellen.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers asielrelaas dermate vaag is, incoherent en veranderlijk, dat niet aannemelijk is dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens de door hem aangevoerde problemen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat geen onderzoek werd gedaan naar het ongeluk zelf, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op een onderzoek van verzoekers verklaringen met betrekking tot het ongeval en de vrees voor vervolging die hiervan het gevolg zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International en stelt dat hij geen eerlijk proces kan krijgen in Afghanistan, is deze verwijzing niet van aard de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen.

2.2.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

In een tweede middel betwist verzoeker de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, meer bepaald in het licht van de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad. Hij wijst op zijn sociaal-economische situatie, hij dreigt in een situatie van *internal displaced persons* (IDP) terecht te komen na terugkeer en wijst op de slechte situatie van terugkeerders. Hij wijst er ook op dat hij slechts een jaar als taxichauffeur heeft gewerkt, dit is onvoldoende om te stellen dat verzoeker op een menswaardige wijze kan leven in Jalalabad.

In het derde middel betwist verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarnaast dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een alleenstaande volwassen man is zonder kinderen, die naast Pashtou ook over een kennis van het Dari beschikt en, hoewel hij zegt geen scholing te hebben gehad, toch wat kan lezen en schrijven en beschikt over werkervaring als taxichauffeur. Hierdoor is hij vertrouwd met Jalalabad, waar hij wekelijks passagiers vervoerde. Bovendien blijkt verzoeker over een financieel netwerk in Afghanistan te beschikken, nu zijn vader niet alleen zijn reis naar Europa bekostigde, maar ook zijn auto aankocht. Verder geeft verzoeker blijk van initiatief en zelfstandigheid door naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, zodat het voor hem niet onmogelijk of onredelijk is zich te vestigen in een van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij verklaart de nationaliteit te hebben.

Verzoeker verwijst naar de bepalingen van de reeds aangehaalde Europese richtlijnen 2004/83 en 2011/95, en anderzijds naar de *guidelines* van UNHCR. Met deze algemene verwijzing naar de principes met betrekking tot het vestigingsalternatief, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling wat hem betreft niet redelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat hij na terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en zal terechtkomen in een situatie van IDP, maakt hij zulks niet aannemelijk. Verzoekers asielrelaas wordt niet aannemelijk geacht en verzoeker blijkt over een netwerk te beschikken in Afghanistan. De Raad is te dezen van oordeel dat verzoekers vage en niet-gestaafde beweringen niet van aard zijn afbreuk te doen aan hogerstaande beoordeling met betrekking tot verzoekers hervestigingsmogelijkheden in Jalalabad.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat de mensenrechten- en de sociaal-economische situatie moet worden nagegaan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet *in concreto*

aantoont dat hij in een situatie terecht zal komen waarin zijn mensenrechten geschonden zouden worden of waarin zijn sociaaleconomische perspectieven dermate zijn dat een hervestiging naar Jalalabad voor hem niet mogelijk is.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad betwist, steunt de bestreden beslissing op het aan het dossier toegevoegde rapport *COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict*, van 20 november 2013 en de *COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie, regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost-Afghanistan, en Jalalabad*, van 20 november 2013, die gebaseerd zijn op een groot aantal bronnen. Hierin wordt gesteld dat de stad Jalalabad stevig in handen is van van de overheid en dat de aanslagen betrekking hebben op de zogenaamde "hoge profielen". Het geweld in Jalalabad is eerder beperkt en niet aanhoudend zo dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Aldus blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees niet.

Ook de door verzoeker neergelegde *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* werden mee opgenomen in de vermelde rapporten.

Verzoekers argument dat hij verwesterd is door zijn lang verblijf in Europa, zodat hij niet kan terugkeren, is een bewering waarvan hij niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden.

Met betrekking tot het risicoprofiel als jonge man van strijdbare leeftijd, heeft zulks enkel betrekking op gebieden waar gewapende oppositiestrijders een effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen. Verzoeker toont niet aan dat dit op hem van toepassing zou zijn bij terugkeer naar Jalalabad.

Wat betreft de rapporten en persartikelen die verzoeker bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie in Jalalabad van die aard is dat Jalalabad geen veilig vestigingsalternatief is, dient opgemerkt dat stukken drie, vier, vijf, zes en elf betrekking hebben op de algemene situatie in heel Afghanistan, terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan erg verschillend is van streek tot streek. Daarenboven vermelden de overige artikelen een aanval op een Rode Kruis-vestiging (stukken 9 en 15), stuk veertien heeft betrekking op een aanval op een politiebasis in Jalalabad. Stuk achttien heeft betrekking op een aanslag op de gouverneur. Er is slechts eenmaal sprake van een burgerslachtoffer (stuk 10). Stuk twaalf heeft betrekking op een aanval van een moskee in Chaparhar. Aldus liggen deze artikelen in dezelfde lijn als de voormelde informatie van verweerder. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij waaruit blijkt dat de informatie van verweerder onjuist of achterhaald is. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT